

Той дойде успоредно на пустата воденица, на едно разстояние отъ петдесетъ раскрача. но не се извърнѣ, и отминѣ пататѣкъ.

Огняновъ бѣше смаянъ. Но той бѣ осѣденъ сега на пълно бездѣйствие и неподвижностъ.

Оставаше му само едно: да надглежда и да чака.

Турчинѣтъ вървѣше на горѣ.

Той прѣминѣ рѣката по камѣнитѣ, нагази изъ дивия буенъ буренакъ, що се зеленѣше въ самото подножие на яра, па се спрѣ.

Огняновъ заблѣжи, че той се спрѣ тъмо тамъ, отъ дѣто почваше пѣтеката, която води за планината.

Огняновъ прѣблѣднѣ.

Тая пѣтека бѣше едничката, по която би могълъ да избѣгне въ Балкана, ако станѣше нужда. Ужаснитѣ надвиснѣли ярове не бѣхѣ достъпни отъ другадѣ. Огняновъ истрѣпнѣ. Дали небѣше това едно прѣсичание пѣтя му? не идѣхѣ ли слѣдъ тогова и други още?

Веднага турчинѣтъ свали чалмата си, за да ѣ запаше края, който се бѣ развидѣ.

По тоя начинъ цѣлото лице и глава на башибозука бѣхѣ открити прѣдъ взора на Огнянова.

И той видѣ сега едно младежко хубаво лице, съ широко открито бѣло чело, увѣнчавано отъ буйна руса коса, която запада на кѣдрици възъ него.

Огняновъ извика неволно отъ удивление, па се исправи на прозореца и тури два прѣста въ устата си, и изсвири.

Произителниятъ писъкъ се разнесе изъ дола и се повтори отъ виковетѣ на канаритѣ.

Башибозукѣтъ втрѣнци очи въ воденицата, отъ дѣто излѣзе гласѣтъ и, като видѣ знаменателнитѣ махания на Огнянова, спустнѣ се стремително насамъ. Той бѣше Соколовъ.

Двамата приятели се прѣгърнѣхѣ горѣщо.